

МАГИ ХАЛВАДЖИЯН

БЕЗ РЕКЛАМИ

АВТОБИОГРАФИЯ

СН
СОДТПРЕС

СЪДЪРЖАНИЕ

АРМЕНСКИ СЛАДКИ ЗА НАЧАЛО • АКТЬОР ЗА БАЩА • „МИС“ ЗА МАЙКА.....	7
ДЕТСТВО МОЕ • ЧУДНИЯТ СВЯТ НА МАГИ МАГЕЙРО • ПРЕКРАСНИ ГОДИНИ, БЕЗ КОИТО НЯМАШЕ ДА СЪМ ТОВА, КОЕТО СЪМ	13
ЦИРКОВОТО УЧИЛИЩЕ • МОЯТА ГОЛЯМА МОСКОВСКА ОДИСЕЯ	33
ОТ УЧИЛИЩЕТО НА МАНЕЖА • ОТ МАНЕЖА В КАЗАРМАТА • ДВЕ ГОДИНИ ОТНЕТА СВОБОДА.....	65
МАГЪРДИЧ И МЕНДЕЛСОН • ЛЮБОВ ОТ ПЪРВАТА СВАТБА.....	79
КРЕМЕНА • ЗА ЦЯЛ ЕДИН ЖИВОТ • ЧЕ И ЗА ПОВЕЧЕ.....	83
ОТНОВО ИТАЛИЯ • НАЙ-ТЕЖКИЯТ МИГ В МОЯ ЖИВОТ.....	99
БЕБЕ ИЛИ ПО-ТОЧНО БЕБО НА ХОРИЗОНТА • ОТНОВО ИСТОРИЯ СЪС СВАТБА, НО ТОЗИ ПЪТ НАШАТА	106
ДА НАПРАВИМ МАЛКО БИЗНЕС • НАЙ-ВАЖНОТО – РАЖДАНЕТО НА БЕБО! • РАЗМИСЛИ ЗА „КЪСМЕТА“, „СЪДБАТА“ И КОЙ ИМ Е КРИВ НА „КРИВИТЕ РАКЕТИ“	117
ЗАВРЪЩАНЕ В БЪЛГАРИЯ • ПО-ХУБАВО НЯМА!	130
ВТОРИ ШАНС И ВТОРИ ЖИВОТ ЗА МАЙКА МИ • ГОСПОД ОБИЧА ДА СЪБИРА СРОДНИТЕ ДУШИ • КАК СЕ СДОБИХ С ИТАЛИАНСКИ РОДНИНИ	140
СТУДЕНТ И ПЪРВИ КЛИПОВЕ • КАК ЗАРЯЗАХ УСПЕШЕН БИЗНЕС, ЗА ДА БЪДА ТОВА, КОЕТО ИСКАМ • ИСТИНИ ЗА СИЛАТА НА МАРКЕТИНГА	144
КРАЯТ НА ЕДНО ВИОЛОНЧЕЛО	160

СЪДЪРЖАНИЕ

И ПОЕХ ПО ПЪТЯ, ПО КОЙТО ИСКАХ ДА ВЪРВЯ ПО КОЙТО ВЪРВЯ И ДНЕС • ПО КОЙТО ЩЕ ВЪРВЯ И УТРЕ • МОЯТ ПЪТ!	167
ТЕЛЕВИЗИЯ, ЛЮБОВ МОЯ! • ЕДНО ИЗКУСТВО, С КОЕТО НАМЕРИХ ТОЧКА НА ПРЕСИЧАНЕ • ПЪРВОТО МИ ШОУ	193
МОЯТА РАБОТА СЪС ЗВЕЗДИТЕ • ПО-ТОЧНО С НЯКОИ ОТ ЗВЕЗДИТЕ, ИНАЧЕ НЯМА ДА МИ СТИГНАТ И 1000 СТРАНИЦИ	198
СЛАВИ	201
ГОЛЯМАТА ЛИЛИ ИВАНОВА.....	220
ОЩЕ РАЗКАЗИ ЗА НАЧАЛОТО НА ТВ ШОУ БИЗНЕСА • ОПИТ ЗА ИСТИНСКО КИНО • КАКВА МИ БЕШЕ ПЕЧАЛБАТА ОТ „ПЕЧАЛБАТА“	225
С ТЕЛЕВИЗИЯТА НЕЩАТА СТАВАТ МНОГО СЕРИОЗНИ • „СЛАДКО ОТМЪЩЕНИЕ“ И „МОРЕ ОТ ЛЮБОВ“	249
СТАРТ НА „ГОСПОДАРИТЕ“ • ВЪЗХОДЪТ НА КОМПАНИИТЕ.....	279
ГОЛЯМОТО МЕСТЕНЕ • ЕДНА РАЗДЯЛА	291
ОТНОВО ЗА „ГОСПОДАРИТЕ“ • КАК ЕДНО „КАШЛЯНЕ“ ПРОМЕНИ НЕЩАТА • КАК ОТИДОХМЕ В ГОЛЯМАТА ТЕЛЕВИЗИЯ.....	295
РАЧКОВ ПРИСТИГА • НЯКОЛКО СРЕЩИ С БОЙКО	305
КАК ЗА МАЛКО НЕ ФАЛИРАХ • ОПИТ НЕ ЗА ЛЕТЕНЕ, А ЗА ИЗДАТЕЛСКИ БИЗНЕС.....	310
ТЕЛЕВИЗИОННА ВЪРТЕЛЕЖКА • КАК ТАКА ОТ 30 СТАНАХМЕ 320	314
ВСИЧКИ НА „БОРДА“	321
ТЕЛЕВИЗИОННАТА ВЪРТЕЛЕЖКА ПРОДЪЛЖАВА • И НЯМА СПИРКА.....	325
ПЪЛНА ПРОМЯНА • ДРУГИ ИНТЕРЕСНИ НЕЩА ОТ „АРМЕНСКАТА“ ТЕЛЕВИЗИОННА КУХНЯ • ЗАЩО БЪЛГАРИНЪТ СИ МИСЛИ, „ЧЕ ВСИЧКО Е НАГЛАСЕНО“	333

СЪДЪРЖАНИЕ

БЕБО • КАК СТАНАХ ДЯДО МАГИ •	
МОЯТА ГОЛЯМА АРМЕНСКА СВАТБА.....	345
И МАЛКО ЗА ДАНИ.....	350
ОТНОВО НА ТЕЛЕВИЗИОННАТА ВЪРТЕЛЕЖКА • ЯСНОВИДЦИ •	
ДАЛИ ВЯРВАМ В СЪДБАТА.....	353
СТРАХ.....	358
ПЪЛНА ЛУДНИЦА.....	364
ТЕЛЕВИЗИОННИ ВОЙНИ.....	370
ХУБАВИ ГОДИНИ В БГTV • ХУБАВО ЛИ Е ДА ИМАШ ЕГО.....	382
ФАТАЛНО „НЕПРИВЛИЧАНЕ“ • ИСТОРИЯТА НА НАЙ-ГОЛЕМИЯ МЕДИЕН СКАНДАЛ В БЪЛГАРИЯ • ЕДНА ВОЙНА, ОТ КОЯТО НИКОЙ НЕ СПЕЧЕЛИ, НО НЯКОИ ЗАГУБИХА ПОВЕЧЕ.....	396
ОТНОВО В НОВА ТЕЛЕВИЗИЯ •	
ТЕЛЕВИЗИОННО „ПРЕЗАРЕЖДАНЕ“ • ЗА СИЛАТА НА „Х ФАКТОР“.....	417
КАТО ДВЕ КАПКИ „ВОДА“! • ШОУ НОМЕР „ЕДНООО“ •	
ТОВА Е МНОГО „ЯКООО“.....	432
ЖАЖДА И ТРЕСКА ЗА КИНО • ЗАЩО ХОДИХ НЯКОЛКО ПЪТИ ДО ЩАТИТЕ И НАЗАД • РАБОТА И СРЕЩИ С ГОЛЕМИ ХОЛИВУДСКИ ЗВЕЗДИ.....	442
ДА ПОГОВОРИМ МАЛКО ЗА БИЗНЕС • ЗАЩО НЕ ХАРЕСВАМ ПРИКАЗКАТА ЗА ДВАТА СТОЛА • И ОНАЗИ ДРУГАТА – ЗА МНОГОТО ДИНИ.....	484
ОЩЕ МАЛКО ЗА СЕМЕЙСТВОТО.....	505
МАЙ Е ВРЕМЕ ЗА РЕКЛАМИ.....	520
ПРЕДАВАНИЯ И ОТЛИЧИЯ.....	522

АРМЕНСКИ СЛАДКИ ЗА НАЧАЛО

АКТЬОР ЗА БАЩА

„МИС“ ЗА МАЙКА

Като за начало ще се опитам да се върна назад – много назад.

Роден съм преди 56 години в Плевен, но имам спомени от тригодишен, когато вече живеехме във Варна.

В Плевен сме живели до една рекичка, на която са ѝ викали Барата. Болницата е била съвсем близо до нашата къща. В един зверски студ на 17 февруари на майка ми ѝ изтичат водите и тя, баща ми и баба ми отиват пешачката до болницата. Няма коли, няма таксита, няма линейки, няма мъж с камера, няма цигански оркестър пред родилното... Няма такива работи. „Пешачката“ в снега! Майка ми ми е разказвала, че водите ѝ замръзвали, докато се стичали по вътрешната част на бедрата ѝ. Сигурно още оттогава не обичам зимата и все мечтая за палми и тропическо слънце...

От нея знам, че моето раждане било много дълго, драматично и доста тежко. И понеже било късно вечерта, извикали някакъв доктор, а той дошъл пиян да я изражда. Ей такива истории ми е разказвала, а после, на 18 февруари 1967 г. по обед, за първи път съм си поел въздух. А пък в ранния следобед на 18 февруари...

Сега е моментът да кажа:

А КАКВО Е СТАНАЛО В РАННИЯ СЛЕДОБЕД, ЩЕ РАЗБЕРЕМ СЛЕД РЕКЛАМИТЕ!

Но нали се разбрахме да я караме без реклами...

А в ранния следобед на 18 февруари е станало това, че са ме разменили в болницата?! Да, истина е! Дали са ѝ друго бебе след раждането, но тя веднага познала, че това не съм аз, и вдигнала скандал. Чудите се как е разбрала? Майка ми разказва една чудата история, която направо не е за вярване. Разказва ми, че в нощта преди да ме роди, ме била сънувала. В съня ѝ съм бил с коса, а бебето, което ѝ донесли следобеда, било без коса. И така, майка ми на висок глас започнала да обяснява, че бебето, което са ѝ донесли, не е нейното. От болницата първо я направили на нищо, но после сверили номерата на гривните и като разбрали, че са виновни, казали: „Няма нищо, другарко! Стават грешки“...

После са ме донесли. Мургав, ревящ и с дълга коса. Винаги съм бил с коса. Шегувам се, но като се замисля, можеше някакво друго семейство да ме е отгледало и сега да съм един инженер, лекар, магазинер или шофьор на камион. След години разбрах, че в същата болница по същото време е раждала и майката на Гала. Явно са се засекли за малко двете ни майки, но не са се познавали тогава. Защото с Гала сме родени през пет дни и разликата ни е много малка.

И така, роден съм на 18 февруари, датата, на която 94 години по-рано България губи най-достойния си син – Васил Иванов Кунчев – Левски!

Майка ми е от Плевен, тя е кореняк плевенчанка. Баща ми също е роден в Плевен, въпреки че е арменец. Но баба ми и дядо ми по бащина линия са пристигнали от Турция. Всъщност пристигнали и прабаба ми, и двамата братя на дядо ми. Те са арменци. При гоненията, големите кланета и непризнатия геноцид пристигат в България като бежанци и се заселват в Плевен. Това става през 1915 година. Така семейство Ахавни и Магърдич Халваджиян се установяват в Плевен и с помощта на състрадателни и добри плевенчани си построяват къща, а по-късно дядо ми с двамата си братя построява и работилница за сладкарски изделия с гръмкото име „Рекорд“. Това съвсем не е случайно, защото фамилията се е занимавала със сладкарския занаят, докато е живеела в Турция. А пък средният брат на дядо ми емигрира по някое време във Франция и там, макар и с големи трудности, също успява да направи сладкарска фабрика със същото име – „Рекорд“.

Дядо ми е бил много предприемчив човек и постепенно се налага като производител на качествени и сравнително евтини сладкарски стоки. В Плевен е бил доста известен и са му викали Магъра! Раждат се и двамата му сина – първо баща ми Бедрос, а след време и Жираир. А по-късно, при „новата власт“, се ражда и най-малкият – Арменак. Под „новата власт“ имам предвид комунизма. Той унищожава много

успешни бизнеси и много хора, и то честни, почитени и добри хора. Затова не го обичам!

През 1947 година комунистите национализират вече превърнатата във фабрика сладкарска работилница на дядо ми. Но той не се предава и открива на главната улица павилион за сладка и сиропи. И отново успява да издържа семейството си. Разказвам тези неща весело, но времето съвсем не е било такова. Новите „властници“ през ден са влизали в дюкяна, грабили са сладкиши гратис, искали са пари, викали са на дядо ми „мръсен арменец“ и са го плашили с Белене. Но той е оцелял с достойнство и усмивка! И с работа! А старите плевенчани още помнят неговите вафлени сладкиши, квадратния сладолед и вкусните сиропи.

Аз в много отношения приличам на дядо си, не само защото съм кръстен на него. Обичам да се усмихвам, никога не се предавам и съм готов да започна всеки път отначало. За мен също семейството е всичко! Е, не съм имал бизнес със сладкарски изделия, но никога не е късно. Може и аз на стари години да правя сладки и да продавам сиропи – колко ги обичам, не е истина! Слагаш малко мента, после газирана вода и – кеф! По още нещо друго си приличам с дядо си – умея да печеля.

Независимо от национализацията и репресиите дядо ми е успял да стане доста заможен и си построил къща на три етажа до реката. На горния етаж в нея живееха негови братовчеди – чичо ми Дикран с жена си. Семейството на дядо – на втория етаж. Отдолу под тях – наематели. В двора имаше една допълнителна пристройка. Спомням си, че там живееше чичо ми Ари – най-малкият брат на баща ми.

Общо взето, цялата фамилия си бяхме на едно място. Арменците сме така и не обичаме да се делим. И най-важното нещо беше, че не се ядеше, докато не се съберат всички. На вечеря в осем часа не може да не си там. Как няма да бъдеш?! Фамилията се събира да вечеря. Дядо ми, баба ми, майка ми, баща ми, абсолютно всички са на масата и тогава се яде. И то арменски манджи, вкусно приготвени от баба и лели. Точно затова и майка ми е имала проблем в началото, когато баща ми казал, че ще се жени за нея. Кулинарен проблем... Наложило се да има изпит по готвене пред жените от семейството – абе, направо арменска „Hell’s Kitchen“. Защото, за да влезеш в арменска фамилия, трябва да можеш да готвиш. А майка ми е страшна готвачка. И за това пък заслуга има другата ми баба – нейната майка. Елена се казваше. Баба Ленче беше готвачка до мозъка на костите си. Благодарение на нея и майка ми е царица в кухнята. Тя ми е разказвала какво притеснение е изпитвала, когато за първи път е трябвало да сготви пред родителите на баща ми и да вечерят заедно, след като тя е сготвила храната...

Но си е взела „изпитите“ и са я приели в арменската къща.

Само да кажа, че арменците по онова време са били доста консервативни като общност, но баща ми първи повежда хорото с българската булка. После и двамата му братя правят същото. Естествено, в началото баба ми и дядо ми не са били съгласни, но в крайна сметка са си я харесали. Ама как да не я харесаш мама – хубава, балерина и готвачка! Жената мечта! Нищо, че не е арменка.

Да, майка ми е била супер готина и красива мацка, балерина и брюнетка! Ходела е с дълга черна коса, сплетена на плитка до кръста. Била е една от най-красивите и желани по онова време плевенчанки. То в Плевен грозни няма. Това е градът с най-красивите жени. Но майка ми тогава освен балерина става и преподавателка, и то много млада, на около 22 години. А баща ми по това време вече е работел като актьор в кукления театър в Плевен. Не знам защо е станал актьор. Дядо ми е бил фабрикант и сладкар. Двамата ми чичовци заминават за София и завършват Химикотехнологичен и металургичен университет. А баща ми – актьор?! Ама какъв друг да бъде?! Бил е супер елегантен. Ходел е с красиви палта и пардесюта, каскети и шал на големи ромбове. И покорявал всички с цигара в ръка и с усмивка тип Белмондо.

Как станала „заварката“? Майка ми танцувала в Плевенския театър в оперетата „Хубавата Елена“ от Жак Офенбах. На едно от представленията баща ми и по-малкият му брат Арменак били сред публиката и, впечатлен от майка ми, татко възхитено попитал брат си кое е това момиче. Чичо ми отговорил: „Как, не я ли познаваш?!? Това е Юлия. Съученичка ми е, от моя клас“.

Следващата седмица, точно преди поредното представление, баща ми отишъл пред театъра и помолил да повикат майка ми. Тя вече била в гримьорната и се подготвяла. Слязла пред театъра и видяла за първи път баща ми. Той ѝ целунал ръка и се представил:

– Приятно ми е, Бедрос Халваджиян. Искрах да се запознаем и да ви кажа, че след представлението ще ви чакам тук, за да ви изпратя до вкъщи!

Майка ми, която била на 19 години, се шашнала от този странен подход и само казала, че бърза за спектакъла, и се шмугнала в театъра. След представлението, излизайки на улицата с няколко колежки, го видяла отново. Той наистина чакал на отсрещния тротоар. В онези години рекламните плакати за различни културни събития се лепяха на специални бетонни колони, които общината поставяше на много места в града. Баща ми, облегнат на една такава колона, помахал с ръка на майка ми. Тя казала на колежките си да я изчакат и тръгнала към него.

Колежките веднага започнали да си шушукат, защото Бебо Арменеця бил известен ерген в Плевен и момичетата го възприемали като добра партия.

Първото нещо, което баща ми направил, щом майка ми се приближила до него, било да посочи плаката на „Хубавата Елена“ и да попита: „Къде е правописната грешка в този плакат?“. Отново изумена, майка ми погледнала към плаката и се зачела. Наистина имало грешка и тя я посочила. Баща ми се усмихнал с целия си чар, погледнал майка ми в очите и казал: „Това лято ще отидем заедно на море“. Майка ми била толкова омагьосана от нестандартния му подход, че когато ѝ казал, че ще я изпрати до дома ѝ, тя само кимнала и тръгнали.

И между двамата любовта пламнала!

Няколко месеца по-късно баща ми наистина завел майка ми тайно от родителите ѝ на море.

В Бургас той се хвалел наляво и надясно с нея, защото майка ми била супер мадама. И точно по това време там имало конкурс „Мис Бургас“. Той за майтап и без тя да знае, я записал за участие в конкурса. Майтап?! Не и за майка ми. Тя е много отговорна, отракана и амбициозна. Без да ѝ пука, се включила в конкурса и го спечелила. Станала „Мис Бургас '64“. Така че майка ми е МИС! А за мене и брат ми е богиня!

В онези години преди филмите в кината не се излъчваха реклами на други филми, а така наречените кинопрегледи. Нещо като новини от страната, в които много помпозно се възхваляваше социалистическия начин на живот и постиженията на трудовите хора. И така, в кинопрегледа преди някакъв филм в плевенското кино разказали за конкурса „Мис Бургас“ и цял Плевен научил, че балерината Юлия Танева е взела титлата.

Край с тайната почивка на майка ми и баща ми... Майка ми станала известна, а баба ми Ленче и дядо ми Тано хич не са били доволни, че „Арменеця“ тайно е завел момичето им на море.

Тук е мястото да кажа, че в онези години Плевен е бил средище на култура и забава. Емил Димитров е от там. И много други топ артисти. Баща ми е бил приятел с Емил. По онова време се появява и Вили Казасян, който прави музикалния конкурс „Микрофонът е ваш“, а баща ми е бил водещ на тази програма в Плевен. С това шоу те пътуваха и в провинцията, майка ми също.

Така родителите ми се сприятеляват с Паша Христова, Георги Парцалев, Йорданка Христова и много други певци и артисти.

Може да се каже, че това е началото на така наречения шоубизнес. Разбира се, по време на комунизма шоубизнес нямаше, но тези хора имаха много работа, пътуваха и изнасяха стотици спектакли пред така наречените „трудови колективи“. И бяха харесвани и обичани.

А сцената не прощава. Стъпиш ли веднъж на нея – страст, обич и отдаденост за цял живот.